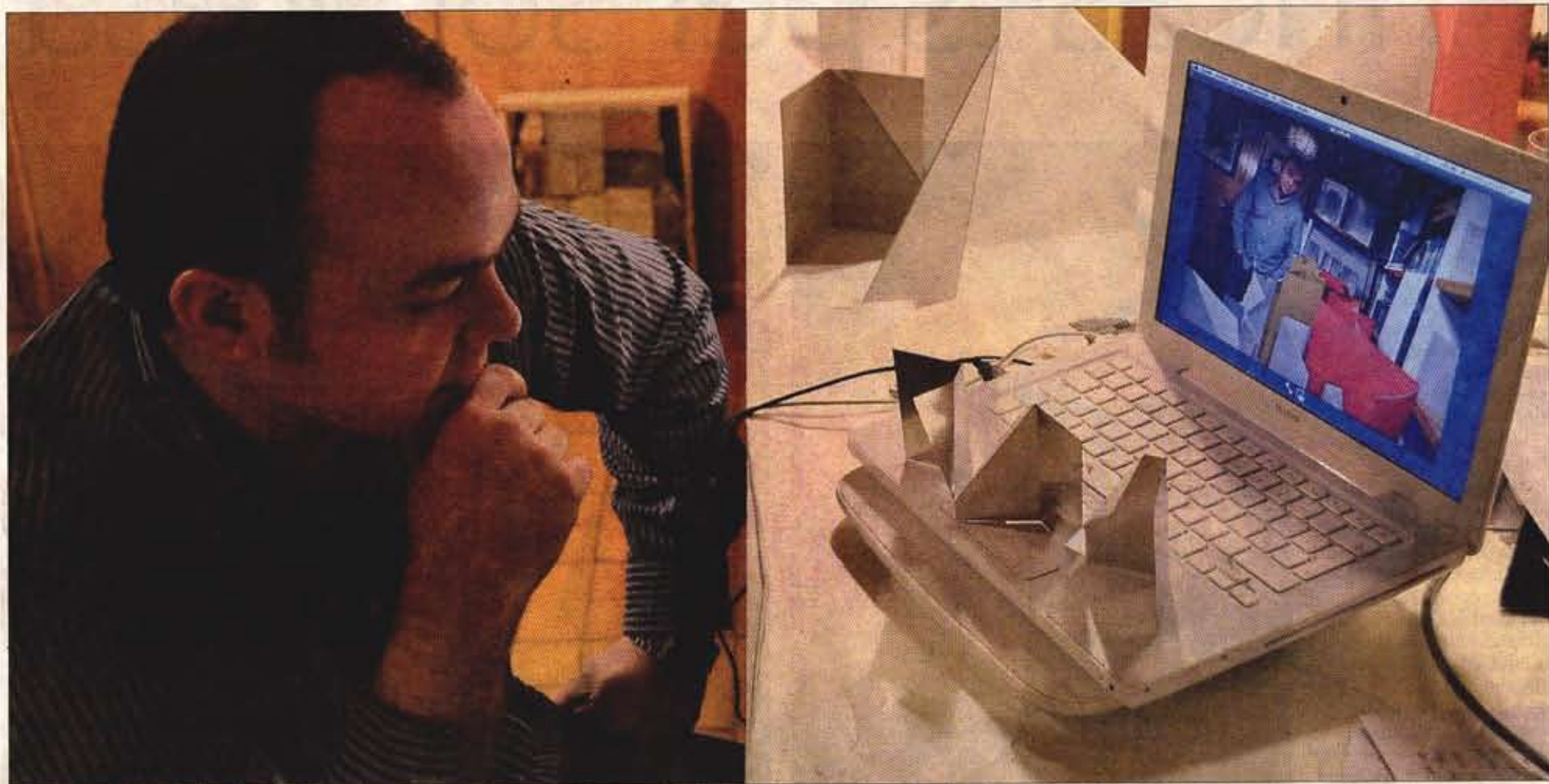

Quadern d'art. S'ha reobert la Fundació Tàpies i s'han presentat els escrits de Joan Ponç. A la galeria Artgràfic s'ha obert l'exposició del jove Manuel Gimeno, deutor del fer de la segona avantguarda, que farà parlar **Vicenç Altaió**

Manuel Gimeno en el seu estudi, davant l'ordinador i envoltats de petites escultures de plec ■ GASULL

Doblar i doblegar l'art

La memòria del que s'ha viscut en primera persona del plural és la suma de fragments construïts pel punt de vista selectiu de les diverses persones en singular que conjuguen el verb recordar. La veritat del que s'ha viscut només pertany a cadascú i la història no és més que l'esforç reconstructor i detectivesc, pretesament objectiu, amb risc d'equivocar-se. Mentre el demà deforma l'avui, és, paradoxalment, al pas del temps que es demana de ser més equànime que el present en acció mateix. És per això que les confluències generacionals ben aviat s'haurien de desestimar, perquè, en el manifest per alguns subscript, la signatura singularitzada que la redacció en fa ideologia.

Aquestes consideracions vénen a tomb perquè reconec en un jove artista de nom Manuel Gimeno la capacitat d'esborrar l'esforç que sobre l'estil han fet cadascun dels membres de la generació de la segona avantguarda (de Tàpies a Chillida, de Brossa a Mestres Quadreny, de Palazuelo a Villèlia) i quedar-se amb l'essència d'allò viscut per aquests en la seva experiència estètica i les formes derivades.

Sí en la figura de la ventriloquia trobava la meua generació, a l'albor de la postmodernitat, l'alliberament de la cita, deu ser en el doblatge —l'altre ofici de Gimeno— on deu trobar-se, en el naixement d'aquesta quarta generació del període del multisaber, l'apropiació de l'acte. No pas de l'autoria, ni de l'estil, ni de l'obra, sinó de l'acte. Amb tant de saber, fatigats de cita, bé havia de venir una abstracció no irònica constituïda per la lírica de l'acció i el gestual dels plec. Del collage i l'engomada a la superfície, a les sismografies en l'espai mental.

Esperit despert

Va ser Mestres Quadreny, el compositor més avançat de la música contemporània catalana, qui, als seus vuitanta anys, em telefonà perquè conegués el treball de Manuel Gimeno, de només vint-i-quatre. Sempre faig cas a la gent d'edat d'esperit despert que es reconeix en el que vindrà. Va ser Brossa qui em digué, per allà els anys setanta, d'anar a visitar Perejaume, que vivia entre muntanyes pintant fars entre boscos i partitures en paisatge d'escates.

En visitar l'estudi de Gimeno

El jove Manuel Gimeno, preocupat pels plec i les morfologies, no fa diferència entre escriure i dibuixar

vaig descobrir les preocupacions d'aquest pels plec i les morfologies, de rigorós esperit científic, qui sap si endolat pels plegaments de plànols que havia viscut en la seva infantesa prop del seu pare, d'ofici d'aparellador i arquitecte. Tanmateix el seu taller d'escala racional, tenia les parets cobertes de lleixes amb llibres preuats, de col·leccionista de llibres d'artista i de llibres d'art de la nostra avantguarda. En observar que deuria dedicar tant o més temps a no fer diferència entre el llegir i el mirar, vaig sospitar que d'aquells autors en devia captar no tant l'energia demiúrgica —que també— sinó l'afany per construir, per fer prova d'esborrament tot llegint; de manera que vaig comprendre que el jove Gimeno tampoc no feia diferència entre escriure i dibuixar. La taula de treball, menuda com una taula d'escriptura portàtil, permetia de llegir en blanc i de plegar els fulls on doblava i redoblava l'abstracte concret fins a constituir-ne una continuïtat de l'abstracte per suma de particularitats, això és, la memòria del fer.

Fou el llibre blanc de Mallarmé el que obrí i deu reobrir la

poètica de la modernitat. En ell s'hi reescriuen les escriptures de signes i girades de Tàpies; s'hi entonen els fregadissos dels mòbils de Villèlia; s'hi escampen els abecedaris de Brossa; s'hi generen sons de qualitat variable seqüenciats en temps real i aleatòriament... fins que tots els llibres esdevinguts s'hi retroben en els llibres en blanc de Gimeno. És a la reconstrucció del llibre en blanc en escales diverses que veig Gimeno dedicar-hi esforços, alegries i molt de saber.

Fer una obra pura

El poeta J.V. Foix va saber veure, molts anys abans de la guerra, Miró tot sol pintant les constel·lacions. Veig —sense oracle— Manuel Gimeno, endolat perquè tants llibres no resolen la distància que separa la realitat de l'art del gaudi i coneixement de l'experiència estètica; i, afanyant-se, fer una obra pura sense haver d'anomenar, ni figurar, ni conceptualitzar, sinó reconèixer la possibilitat de plegar, torçar, tallar, escair el tot en el no res i el silenci. En fi, en el Llibre que es desplega com una comunitat de punts de vista, com una continuïtat de ruptures. ■